

Kitab Daniel - Nomer Nembelas

Lambang-lambang

Jeff Pippenger

2023-12-11

Sadurungé kita ngrembug bab telu saka kitab Daniel, kita bakal nimbang sawatara pralambang kenabian sing bisa maringi kita pangerten sing luwih pepak ngenani bab iki. Daniel, Hananya, Misael, lan Azarya dipigunakaké déning Sang Roh Suci kanggo makili pralambang-pralambang kenabian tartamtu, adhedhasar konteks ing ngendi wong-wong mau dipigunakaké. Ing bab siji, wong-wong mau katuduhaké minangka papat wong pinilih, tanpa pamecahan apa-apa, nganti tekan pungkasaning bab iku, nalika Daniel diidentifikasi minangka wong sing nduwèni peparing “pangerten ing sakèhé wahyu lan impen.”

Babagan patang bocah iki, Gusti Allah maringi wong-wong mau kawruh lan kaprigelan ing sakehing pasinaon lan kawicaksanan; lan Daniel nduweni pangerten bab sakehing wahyu lan pangimpi. Daniel 1:17.

Ing pasal kapisan, minangka sawijining lambang saka ‘papat’, dheweke makili umaté Allah ing dina-dina wekasan ing saindenging jagad. ‘Papat’ iku sawijining lambang kang nggambarake jagad kabèh, lan para nabi kabèh padha ngandika bab dina-dina wekasan. Papat wong mursid ing pasal kapisan makili umaté Allah ing dina-dina wekasan, lan ing ayat pitulas, kanggo kapisanan, ana pamecahan cetha antarané Daniel lan telung wong mursid mau, kang makili lambang saka “gabungan telu lan siji.”

Lambang sawijining “gabungan telu lan siji” kapanggih bola-bali ing sajroning Sabda kang kasukmanaké. Lambang iku nglambangaké sawetara kabeneran, gumantung marang konteksé. Lambang iku nglambangaké sajarah pawarta saka telung malaekat sing diwiwiti ing “wektu wekasan” ing taun 1798, lan sing mungkasi ing panutupaning mangsa sih-rahmat. Katelu pawarta iku wis kawakili ing gerakan malaekat kapisan, lan gerakan iku diterusaké déning malaekat kaping papat saka Wahyu wolulas, mangkono iku sawijining gabungan telu lan siji.

Ing konteks tartamtu, prakara iki bisa makili gerakan piwulang malaekat kapisan saka sajarah Millerite kanthi angka siji, sajroning gegandhèngan karo gerakan piwulang malaekat katelu kanthi angka telu. Mangkono, “gabungan telu lan siji” uga bisa dipratélakaké minangka “gabungan siji lan telu”. “Gabungan telu-siji” sing simbolis iku tumindak minangka sawijining lambang, manawa angka siji ndhisiki angka telu, utawa angka telu ndhisiki angka siji. Ing pawon geni Nebukadnezar, ing Daniel pasal telu, kita luwih dhisik nyumurupi wong telu kang pantes iku, banjur ana kang kaping papat kang kados Putraning Allah.

Lan wong telu iki, yaiku Shadrach, Meshach, lan Abednego, padha tiba kanthi kaiket ana ing tengahing pawon murub kang panas banget. Banjur Raja Nebukadnezar kagèt

banget, banjur enggal jumeneng lan ngandika marang para panasehaté, “Apa dudu telung wong kang kita uncalaké kanthi kaiket ana ing tengahing geni?” Wong-wong mau mangsuli lan matur marang Sang Prabu, “Leres, dhuh Sang Prabu.” Panjenengané banjur ngandika, “Lah, aku weruh wong papat ora kaiket, padha mlaku-mlaku ana ing tengahing geni, lan padha ora nandhang cilaka; lan rupané kang kaping papat iku kaya Putraning Allah.” Daniel 3:23–25.

Ora ana sangsi manawa ana sawijining alesan ilahi kang sampurna, lan sawijining kasunyatan sajarah kang cetha, kang maringi pamanggih marang kita apa sababé Daniel ora kawewakili ing upacara pangibadah reca emas ing pasal telu; nanging salah siji alesan profetiké yaiku manawa Daniel rawuh ana ing kono, mesthi dhèwèké bakal ngrusak pralambang profetik saka gabungan telu lan siji ing pawon geni murub. Karo Gideon, iku Gideon lan telung pasukané, saben-saben satus wong. Kristus asring bebarengan karo telung murid.

Sawisé nem dina, Gusti Yésus nimbali Pétrus, Yakobus, lan Yohanes seduluré, banjur nuntun wong-wong mau munggah menyang sawijining gunung kang dhuwur, kapisah saka wong akèh. Ana ing ngarepé wong-wong mau Panjenengané malih rupa; rainé sumorot kaya srengéngé, lan sandhangané putih kaya pepadhang. Matius 17:1, 2.

Siji-lan-telu, utawa telu-lan-siji; iku pralambang sing padha, awit kabèh mau makili sawenèh unsur kenabian ing dina-dina wekasan, lan dina-dina wekasan iku yaiku dina-dina pangadilan. Dina-dina pangadilan wiwit ing taun 1798, lumantar pawarta manawa pangadilan panyelidikan bakal diwiwiti ing tanggal 22 Oktober 1844. Lan dina-dina pangadilan iku terus lumaku nganti mangsa pencobaning manungsa wiwit katutup nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, nalika paukuman eksekutifing Allah wiwit kaleksanan lan saya mundhak kanthi bertahap nganti percobaan katutup sakabèhé lan pitu pageblug pungkasan kalakon. Ing pawon geni Nebukadnezar, telung wong pantes, kang sawisé iku kagandhèng déning Kristus, makili panji. Ing wektu pentahbisan reca emas iku, kabèh bangsa sing dadi pérangan saka karajan Nebukadnezar padha rawuh.

Lan Panjenengane bakal ngedegaké sawijining panji tumrap bangsa-bangsa saka adoh, lan bakal sesambat marang wong-wong mau saka pucuking bumi; lan lah, wong-wong mau bakal teka kanthi rikat, enggal banget. Yesaya 5:26.

Pitung puluh taun panawané Dhaniël iku minangka pralambang wigati liyané sing kudu dimangertèni, lan iku kapanggih bola-bali ana ing Sabda kang kaparingaké déning ilham. Wiwit Yehoyakim nganti Koresy makili pitung puluh taun panawané Dhaniël sing sajati. Ing Babad II, pitung puluh taun iku makili mangsa nalika tanah bakal leren lan ngrasakaké dina-dina Sabbaté. Ing Yesaya 23, pitung puluh taun iku makili sajarahing Amérika Sarékat wiwit taun 1798 nganti tekan undhang-undhang Minggu, lan kanthi mangkono, iku uga makili sajarah-sajarah sing sajajar saka sungu Republikanisme lan sungu Protestantisme sejati. Sister White nyalarasaké pitung puluh taun iku karo sèwu rong atus suwidak taun jaman peteng kepausan.

“Ing dina iki pasamuwané Gusti Allah bébas nerusaké nganti rampung rancangan ilahi tumrap kaslametané umat manungsa kang kesasar. Sajroning pirang-pirang abad, umaté Gusti Allah nandhang kawewatesan tumrap kabébasané. Pamartalan Injil sajroning kasucènè dilarang, lan paukuman kang paling abot katibakaké marang wong-wong kang wani mbangkang marang dhawuh-dhawuhing manungsa. Minangka akibaté, kebon anggur moralé Gusti kang agung meh kabèh ora kegarap. Umat padha kaampas saka pepadhanging pangandikané Gusti Allah. Pepetenging kasalahan lan takhayul ngancam arep mbusek kawruh bab agama kang sejati. Pasamuwané Gusti Allah ana ing bumi satemené ana ing panjajahan sajroning mangsa dawa panganiaya kang tanpa kendhat iki, kaya déné para anak Israèl kang dicekel dadi tawanan ing Babil sajroning mangsa pembuangan.” Prophets and Kings, 714.

Sakwise dipunmangertosi bilih pitung dasawarsa menika ugi minangka pralambang saking sèwu kalih atus sawidak taun jaman Peteng, mila gambaran bab “telung taun satengah”, utawi “patangdasa kalih wulan”, utawi “mangsa, mangsa, lan pamisahaning mangsa” ingkang kanthi pralambang nggambaraken jaman Peteng, ngrembakaaken teges lan panganggènipun pitung dasawarsa pralambang punika.

Ing kitab Daniel, pitung puluh taun diidentifikasi minangka mangsa wiwit saka panguwataning warta kapisan nganti tekan pangadilan. Mangsa iku ana ing saben gerakan reformasi suci, lan kanthi mangkono, pitung puluh taun makili garis-garis kayekten liyane kang ora nekanake unsur wektu, nanging ngrembug tujuan saka mangsa kasebut. Minangka tuladha, mangsa pitung puluh taun diwakili déning Maleakhi minangka mangsa nalika utusaning prejanjian nyucekake para putraning Lewi. Sedherek White nggandhengake panyucekan para wong Lewi ing Maleakhi karo rong panyucekan Bait Allah déning Kristus. Mangsa sing padha iku uga minangka mangsa panyegelan satus patang puluh papat ewu. Uga iku mangsa nalika udan pungkasan dipour metu kanthi tumata maju. Mangsa sing padha iku uga minangka wektu panggodhahan tumrap patunging kéwan galak, kang nuntun marang tandhaning kéwan galak. Mangsa iku uga minangka “dina prepadhan” profetik, kang nuntun marang angger-angger Minggu, kang uga minangka “dina Sabat”. Mangsa iku ngemot wektu-wektu panyebaran lan wektu-wektu pangumpulan, kang loro-loroné minangka unsur-unsur saka “pitung wektu.”

Ing kitab Daniel, Yoyakim minangka pralambang panguwosing pesen kang kapisan. Ing sesambungané karo raja loro kang ndhèrèk sawisé dhèwèké, dhèwèké iku mung malaékat kapisan saka telung malaékat kang nuntun marang pangadilan lan mungkasi ana ing pangadilan. Koresy iku pralambang ora mung ukum Minggu, nanging uga sawijining “tandha” saka pangluwaran. Daniel iku sawijining unsur saka gabungan telu-lan-siji, lan uga dadi pérangan saka gambaran papat tikel ing saindenging jagad tumrap umaté Gusti Allah. Daniel uga minangka pralambang utusan Élia, lan uga nglambangaké Yokanan ing kitab Wahyu. Dhèwèké uga minangka pralambang wong-wong kang nampa meteréné Gusti Allah. Jeneng “Daniel” tegesé “hakimé Gusti Allah”, utawa “Gusti Allahé pangadilan”, mulané dhèwèké dadi pralambang pangadilan, lan uga pralambang Laodikia, awit Laodikia tegesé “bangsa kang diadili” utawa “bangsa kang ana ing sangisoré pangadilan”. Pangadilan

marang Laodikia ing pungkasané dhedhasar marang panampiké wong-wong mau marang kawruh kang dibukak segelé ana ing kitab Daniel.

Nebukadnezar punika satunggaling pralambang saking sungu Républikan lan Protestan sejati ing Amérika Sarékat, lan piyambakipun ugi satunggaling pralambang tumrap Amérika Sarékat wiwit saking wiwitanipun ngantos pungkasanipun. Nalika kita dumugi Daniel pasal sekawan lan gangsal, kita badhé manggihaken bilih Nebukadnezar nggambaraken “wektu pungkasan” ing taun 1798, lan Belsyazar nggambaraken hukum Minggu. Nebukadnezar, ing pungkasaning “pitung mangsa” paukuman, dados satunggaling panguwasa kados cempé ingkang sampun kinonversi, nanging putranipun pungkasanipun ngendika kados naga, sakderengipun karusakanipun.

“Maring pangwasa Babil sing pungkasan, kaya dene kanthi pralambang marang pangwasa sing kapisan, wis tumeka paukuman saka Sang Panjaga ilahi: ‘Dhuh ratu, ... marang panjenengan pangandika iki kaprasetyakaké; karajan iku wus kapundhut saka panjenengan.’ Daniel 4:31.” Prophets and Kings, 533.

Daniel pasal siji nggambarake sajarahing gerakan Millerite wiwit tanggal 11 Agustus 1840 nganti tekan 22 Oktober 1844. Iku uga nggambarake periode saka 11 September 2001 nganti tekan ukum Minggu. Iku uga nggambarake pesen malaékat kang kapisan saka telung pesen para malaékat, kang uga nggambarake pralambang kenabian kapindho tumrap sajarahing Amérika Sarékat wiwit taun 1798 nganti tekan ukum Minggu.

Mbokmenawa gambaran kang paling wigati saka Daniel pasal siji yaiku menawa iku prakara pisanan kang kasebut ing kitab kenabian kang kaprabon saka Kitab Daniel lan Kitab Wahyu bebarengan. Iku minangka kang kapisan saka telung pacoban kenabian kang kudu dikuwasani déning muriding ramalan. Iku kang kudu “dipangan” supaya bisa ngliwati pacoban-pacoban sabanjuré.

Ing Early Writings, kaya wis kapetik luwih saka sapisan ing artikel-artikel iki, Sister White ngenali proses pangujian telung tataran ing sajarah Kristus sajroning siji paragraf, banjur ing paragraf sabanjuré dheweke ngenali proses pangujian telung tataran ing sajarah Millerite. Dheweke nerangake yèn wong-wong ing jaman Kristus sing nampik pekabarané Yohanes, ora bisa nampa paédah saka piwulangé Gusti Yésus. Paragraf sabanjuré maringi kalodhangan marang sapa waé sing gelem ndeleng, yèn ujian kapisan tumrap kaum Millerite yaiku William Miller, sing déning Sister White diandharaké minangka pralambang saka loro-loroné, yaiku Yohanes Pembaptis lan Élia. Loro seksi saka ujian kapisan mau netepaké yèn Daniel pasal siji iku pekabaran Élia. Menawa pasal siji ditampik, ora bakal ana paédah apa-apa saka pasal loro lan telu.

Gusti Yesus lan malaekat kang kapindho ngetutaké Yokanan Pambaptis lan malaekat kang kapisan ing sajarahé dhéwé-dhéwé. Sawisé Gusti Yesus, ana paukuman ing salib, lan malaekat kang katelu rawuh nalika paukuman panaliten wiwit katindakaké. Kuciwane para murid ing salib iku nglambangaké Kuciwa Agung tanggal 22 Oktober 1844. Daniel pasal siji iku Élia, kaya dene kaawakaké déning Yokanan Pambaptis lan William Miller, nanging ora

bisa dipisahaké saka pasal loro lan telu. Pasal-pasal mau bebarengan dadi Injil langgeng, kang tansah minangka piweling panggènan nabi kang dumadi saka telung undhak-undhakan, sing ngasilaké lan banjur misahaké rong golongan para nyembah. Mulané, manawa telung pasal iku dipisahaké, iku bakal dadi injil liyané.

Nanging sanadyan aku utawa malaékat saka swarga martakaké Injil liya marang kowé tinimbang Injil kang wis dakwartakaké marang kowé, kenaa wong iku kaipat-ipati. Kaya kang wis tau dakucapaké sadurungé, mangkono saiki dakucapaké manèh: manawa ana wong martakaké Injil liya marang kowé tinimbang Injil kang wis koktampani, kenaa wong iku kaipat-ipati. Galatia 1:8, 9.

Daniel bab siji nyawisake dalan tumrap Sang Juru Utusaning prejanjian supaya ndadak rawuh ing padalemané, lan uga nggambarake swara kang padha sesambat ana ing ara-ara samun. Ara-ara samun iku dilambangake minangka mangsa panyebaran, nalika pasucèn lan wadya bala padha diinjak-injak. Ing Daniel bab siji, Daniel ana ing ara-ara samun, kasebar lan dadi batur-tawanan. Pesen ing bab siji nyawisake dalan tumrap pesen ing bab loro, ing ngendi Kristus nucèkake lan lumebu ing prejanjian karo para putrané Lèwi. Para putrané Lèwi kaidentifikasi minangka pralambang umat pilihané Gusti Allah, awit padha ngadeg kanthi setya bebarengan karo Musa ana ing krisis reca emasé Harun, lan Daniel bab telu uga minangka krisis reca emas.

Shadrach, Meshach, lan Abednego kados para Lewi sing wis disucekake sadurunge ngadhepi ujian “gambaring kéwan” saka brahala emas. Ing upacara iku Nebukadnezar nyedhiyakake orkestra, sundel saka Tirus ngidungake lagu-lagune, lan Israel kasukman sing murtad sujud banjur nari wuda manut irama musik ngubengi brahala emas.

Kitab Daniel lan Wahyu iku kitab kang padha, lan Kristus minangka Alfa lan Omega saiki lagi mbikak meterai kitab kang makili Wahyuning Yesus Kristus. Kayekten kang kapisan piyambak sing Panjenengane lebokaké ana ing kitab iku yaiku pekabaran telung malaékat. Telung pasal kang kapisan saka kitab Daniel iku yaiku pekabaran telung malaékat. Kayekten-kayekten kang gegandhèngan karo pekabaran telung malaékat iku ing Wahyu pasal patbelas digawa tumuju kasampurnan nalika diakoni manawa iku kawitan kasebut ana ing telung pasal kang kapisan saka kitab Daniel. Ing Wahyu patbelas, pekabaran iku kasebut minangka Injil langgeng, lan iku mabur ana ing tengahing langit, mangkono nandhakaké pekabaran kang dipratélakaké marang saindenging jagad ing dina-dina wekasan. Ing telung pasal kang kapisan saka kitab Daniel, pengalaman para priya lan para wanita kang nggawa pekabaran iku marang jagad digambaraké. Wahyu patbelas iku garis kayekten lahiriah, kang makili lumantar pralambang, pekabaran telung malaékat. Injil langgeng, lan pekabaran saben malaékat saka telu iku, digawa tumuju kasampurnan déning garis kayekten batiniyah kang diwakili ana ing telung pasal kang kapisan saka kitab Daniel.

Telung pasal kang kapisan makili akèh bebener kang nggumunaké, lan salah siji saka bebener iku yaiku yèn telu pesen iku minangka sawijining prosès panggodhokan telung tataran kang dumadi saka panggodhokan babagan pangan, banjur diterusaké déning

panggodhokan visual, kang banjur disusul déning panggodhokan litmus. Mesthi waé ana cara-cara liyané kanggo maringi tetenger marang telung panggodhokan iku, nanging tetenger-tetenger mau bisa kanthi cetha katon ana ing pasal siji, lan bisa katon maneh ana ing pasal siji nganti telu. Telung pasal iku kudu diakoni bebarengan minangka sawijining pralambang tunggal.

“Piweling kapisan lan kapindho kaparingaké ing taun 1843 lan 1844, lan saiki kita ana ing sangisoré pangwartosaning piweling katelu; nanging keteluné piweling iku isih kudu diproklamasèkaké. Saiki iki padha wigatiné kaya biyèn yèn piweling-piweling mau kudu diambali marang wong-wong sing lagi ngupaya kayektèn. Kanthi pena lan swara kita kudu nggemakaké pangwartosan iku, nedahaké urutan-urutane, lan panrapané ramalan-ramalan sing nuntun kita tumuju marang piwelingé malaékat katelu. Ora ana piweling katelu tanpa piweling kapisan lan kapindho. Piweling-piweling iki kudu kita aturaké marang jagad lumantar terbitan-terbitan lan pawiyatan lisan, kanthi nedahaké ing runtutan sajarah kenabian prakara-prakara kang wis kalakon lan prakara-prakara kang bakal kalakon.” Selected Messages, buku 2, 104, 105.

Ora dadi prakara manawa mung ana sedina, utawa seminggu, utawa rong puluh taun ing antarane sajarah nyata saka pasal loro lan telu; kabeh iku kanthi simbolis nggambarake pengujian sing maju saka telung pacoban. Nebukadnezar kaebrehake lan kagumun banget, manawa Gusti Allah, lumantar nabi Daniel, bisa mangerteni impene, lan maringi panafsiran tumrap impene kanthi mangkono trep lan mantep, nganti mung bisa dimangerteni minangka kayekten. Nanging ing pasal telu, Nebukadnezar gagal ing pacoban kapindho saka pasal loro, amarga dheweke netepake kanggo ngluhurake pepinginan manungsa dhewe sing kebak kasombongan ngungkuli panyandhangan daya kasantosan Gusti Allah sing nggumunake, kang netepake teges ilahi saka impen rahasia iku.

Nalika ngadegaké reca emas ing pasal katelu, dhèwèké gagal ngliwati ujian katelu—ujian litmus. Sadrakh, Mesakh, lan Abednego kasil ngliwati ujian litmus iku. Nebukadnésar nampa tandha kéwan galak, déné telung abdi kang utama iku nampa segelé Gusti Allah. Telung pasal kapisan ing kitab Daniel kudu dimangertèni sajroning konteks telung malaékat ing Wahyu patbelas. Sanadyan telung pasal iku katon prasaja, awit cethané banget nganti lumrahé dienggo dadi crita kanggo bocah-bocah Kristen, satemené pasal-pasal iku, mbokmanawa, mujudaké telung pasal kang paling jero makna ing Sabdaning Allah.

Kita bakal nerusaké Daniel bab telu ing artikel sabanjuré.

“Kamulyan muspra lan panindhesan kang katon ing lakuning raja kapir, Nebukadnésar, iku lagi kababar lan bakal terus kababar ing jaman kita. Sajarah bakal mbaleni awake dhewe. Ing jaman iki ujian bakal dumunung ing prakara ngurmati Sabat. Jagad swarga mirsani manungsa ngidak-idak angger-anggeré Yéhuwah, njalari pepélingé Allah, pratandha antarané Panjenengané lan umat kang netepi dhawuh-dhawuhé, dadi barang kang tanpa ajiné, sawijining prakara kang pantès disepelekaké, déné sawijining sabat tandhingan diunggul-unggulaké kaya déné reca emas gedhé ing tanah rata Dura. Wong-wong kang ngakoni awaké dadi wong Kristen bakal nimbali jagad supaya

ngurmati sabat palsu iki kang wis padha digawé déning wong-wong mau. Kabèh wong kang nampik bakal dilebokaké ing sangisoré angger-angger panindhesan. Iki rahasiaing duraka, rancanganing piranti-piranti satanis, kang ditindakaké déning manungsa duraka.” *The Youth’s Instructor*, July 12, 1904.